

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB24 : 1851

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB24 : 1851", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 68.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb24-txt-shoot-n114.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB24:114

#

Det Bestaaende – og jeg.

Naar Søen gaaer saa stærkt som nu, er det en Umulighed for det Bestaaende, især saa verdsliggjort som vort, at gaae udendvidere igjennem.

Jeg har ofte nok sagt Mynster omtrent Følgende, hvad han tildeels ogsaa selv meget godt kan see. Faren er det Numeriske, at Alt opløser sig i Partier og Secter. Fremdeles Faren er Coalitionen mellem politisk og religiøs Bevægelse. Faren er saa stor, at man risikerer der tilsidst bliver balloteret paa Xstd.

Saa var mit Forslag: lad os for Alt bringe Xstdommen udenfor Skudvidde, at det da ikke kommer til at gaae ud over den, men over os. Altsaa rask til: lad os ydmyge os, og tilstaae, at et saadant Bestaaende ikke i strengere Forstand er Xstd – saa faae vi Idealet anbragt og kan hamle op med Bevægelsen, og vi har Xstd. sikkert. Altsaa strengere Priser. En lurvet Souverain kan tjenes saaledes, at man i Farens Øieblik slaaer af: den absolute Souverain, Xstd., kan kun betjenes saaledes, at man i Farens Øieblik lægger paa.

Men hele Mynsters Viisdom er at opretholde et Skin, og derfor mener han da, at Sligt især i dette Øieblik var det allergaleste, at det nu meget mere end nogensinde gjælder om at opretholde Skin. Mynster har ikke mere Tro paa Sandheds Magt end mine Støvler, han troer, selvbehageligt, paa sin Klogskab – og saa paa Skinnet.

Jeg har ogsaa sagt ham atter og atter, og det var mit første Ord til Paulli (da han i sin Tid fortalte mig om hvad Mynster havde sagt om »Indøvelse i Xstd.«) og jeg har sagt til Martensen end sige da til Nielsen: om 2 Aar vil det Bestaaende takke mig for den Bog. Og det vil ogsaa skee – det vil sige, ikke at man vil takke mig, nei det glemmer man nok, men den Bog vil dog være Det, som vendte det Bestaaende rigtigt. Derimod vil det naturligviis være glemt, at det var mig, som maatte gjøre det for egen Regning, at jeg maatte finde mig [i], at disse Embedsmænd, der stadse i høie Stillinger og dyrt lade sig betale for at forqvakle Xstd, at de bleve vrede, og sagde, at det var mig, der gjorde Ulykke, og i de stærkeste Udtryk vrælede mod mig. See, det er altid mit Lod, og Mynster har altid været redelig i at see paa sin egen Fordeel. I den Henseende har jeg aldrig villet gjøre Anskrig, fordi jeg troede det hørte med til Selvfornegtelse ikke at paatale sin Ret, og fordi jeg har saa megen Pietæt for Mynster.